

KONINKLIJK NEDERLANDS INSTITUUT VAN REGISTERACCOUNTANTS

JURISPRUDENTIE TUCHTRECHTSPRAAK

JT 2007-31 RAAD VAN TUCHT AMSTERDAM EN HET COLLEGE VAN BEROEP VOOR HET BEDRIJFSLEVEN

Bedrijfsschadeverzekering, deskundige benoemd door rechtbank, niet optreden als accountant betekent minder vergaande zorgvuldigheidseisen, grievend en diffamerend taalgebruik geen reden niet-ontvankelijkheid, interpretatie polisvoorwaarden niet als enig en juist presenteren, uitspraak raad onvoldoende met redenen omkleed, vereiste deskundigenbericht: transparant en inzichtelijk

Tussen de viskwekerij van klager en haar verzekeraar bestaat een geschil omtrent de vaststelling van de bedrijfsschade. In een civiele procedure is de betrokkene registeraccountant benoemd als deskundige teneinde de omvang van de geleden bedrijfsschade vast te stellen. Betrokkene heeft daarop in zijn hoedanigheid van bedrijfsschade-expert een rapport opgemaakt.

Klager verwijt betrokkene dat deze zijn rapport onjuist heeft vastgesteld. Meer specifiek is klager bij de berekening van de bedrijfsschade ten onrechte uitgegaan van de aanname dat klager was verzekerd voor de brutowinstderiving.

Met betrekking tot de klacht en het daartegen gevoerde verweer overweegt de Raad van Tucht als volgt. Klager heeft tegenover de uitvoerige, gedetailleerd en gemotiveerde weerspreking daarvan door betrokkene, geen van zijn aan de klacht ten grondslag gelegde stellingen aannemelijk gemaakt. De Raad van Tucht verklaard de klacht ongegrond.

Klager is tegen de uitspraak in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Betrokkene stelt in verweer dat klager niet-ontvankelijk dient te worden verklaard daar klager onnodig grievend en diffamerend taalgebruik heeft gebezigd. Het college merkt op dat indien er al sprake is van dergelijk taalgebruik dit niet leidt tot niet-ontvankelijkheid van de klacht maar tot het buiten beschouwing laten van de grievende opmerkingen. Het college plaats hierbij tevens de kanttekening dat een dergelijke situatie zich niet snel zal voordien. Naar het oordeel van het college is niet gebleken dat van dergelijke ontoelaatbare uitingen sprake is. Klager is van mening dat de raad haar uitspraak onvoldoende heeft gemotiveerd. Hieromtrent overweegt het college dat ingevolge artikel 44 lid 1 van de Wet op de Registeraccountants de beslissing van de raad, op straffe van nietigheid, met redenen dient te zijn omkleed. De motivering moet enerzijds zowel de betrokken registeraccountant als de klager voor de Raad van Tucht in staat stellen zijn rechten te verdedigen en moet anderzijds het College in staat stellen zijn rechterlijke taak te vervullen. Deze verplichting brengt mee dat de Raad van Tucht moet reageren op de essentie van de klacht, zonder dat evenwel op ieder detail behoeft te worden ingegaan.

De tuchtbeslissing maakt geen melding van de door klager gegeven toelichting op zijn klacht, noch wordt hierop zelfs maar summier gereageerd. Dit geldt evenzeer voor het verweer van betrokkene zodat niet blijkt of de raad hiervan kennis heeft genomen. Uit de beslissing wordt niet duidelijk of en hoe de raad onderzoek naar de feiten heeft verricht. Aldus moet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing niet overeenkomstig de eisen van WRA met redenen is omkleed. Het beroep is gegrond en de beslissing wordt vernietigd. Ter beoordeling van klacht gaat het college allereerst na welke regels op betrokkene van toepassing zijn. Het college stelt voorop dat de vraag of een registeraccountant in de functie van deskundige al dan niet als (openbaar) accountant optreedt niet in algemene zin kan worden beantwoord, maar slechts op grond van de feiten en omstandigheden van het concrete geval. Naar het oordeel van het college wettigt de enkele, op zich niet onaannemelijke omstandigheid dat de deskundigheid van betrokkene als registeraccountant een rol heeft gespeeld bij zijn benoeming als deskundige door de rechtbank, niet reeds de conclusie dat betrokkene bij het opstellen van het deskundigenbericht is opgetreden als accountant. Het gebruik van de RA-titel noch de combinatie met de verrichte werkzaamheden leiden tot een ander oordeel te leiden. Gesteld noch gebleken is verder dat betrokkene in het kader van het uitbrengen van het deskundigenrapport aan de rechtbank een verklaring heeft afgegeven. Voorts acht het college van belang dat zich bij de stukken van het onderhavige geding uitsluitend door betrokkene ondertekende documenten bevinden die het briefhoofd van het schade-expertisebureau dragen en geen documenten van een accountantsorganisatie. Voorts is geen sprake van optreden onder gemeenschappelijke naam met een accountant. Nu betrokkene niet is opgetreden als accountant kan zijn handelen uitsluitend worden getoetst aan hoofdstuk 2 van de GBR-1994. Aangezien afdoening van dit klachtonderdeel in belangrijke mate een vaktechnische beoordeling vereist, acht het college het geraden niet zelf op de klacht te beslissen doch de zaak overeenkomstig artikel 54g van de Wet op de Registeraccountants te verwijzen naar de Raad van Tucht te Amsterdam om haar af te doen met inachtneming van de uitspraak van het college.

Bij de beoordeling van de klacht door de Raad van Tucht wordt voorop gesteld dat betrokkene niet is opgetreden als accountant. De kern van de klacht is dat betrokkene een aftrek voor verlies heeft toegepast zoals hij heeft gedaan. In het algemeen geldt met betrekking tot het vaststellen van bedrijfsschade dat, uitgaande van een bedrijfsschadeverzekering als in het onderhavige geval, waarbij (gelet op polis van bedrijfsverzekering), de winst en de doorgaande kosten zijn verzekerd en dat in geval van een verliessituatie het verlies doorgaans niet in mindering wordt gebracht, tenzij die verliessituatie structureel is. Bij de berekening behoort in de toelichting te worden uiteengezet hoe het verlies is verwerkt, welke verwerking vervolgens voor de volgende jaren consequent wordt toegepast. De verzekeraar begrijpt deze consequentie en zal in geval van schade ook geen korting toepassen voor verliezen, ook al omdat de premie over een hoger belang is berekend. In het onderhavige geval verkeerde de viskwekerij van klager nog in een aanloopfase en was reeds daarom niet structureel verliesgevend. Dit betekent dan ook dat te meer geen rekening behoefde te worden gehouden met een eventueel aanloopverlies omdat het verzekerd belang dan ten minste even hoog is als de doorgaande kosten. In het licht van het voorgaande is niet begrijpelijk dat betrokkene wel een aftrek voor verlies heeft toegepast. Dit is te minder het geval nu de ontwikkelingen van de latere jaren hebben bevestigd dat met een viskwekerij zoals door klager geëxploiteerd winsten konden worden behaald en dat klager deze met de zijne ook in feite heeft behaald. Vastgesteld moet dan ook worden dat nu vanwege het schadetoebrengende incident geen sprake was van een normale exploitatie van het bedrijf van klager, betrokkene geheel ten onrechte een

af trek voor verliezen heeft toegepast. De klacht wordt derhalve gegrond verklaard en betrokkene de maatregel van schriftelijke waarschuwing opgelegd wegens schending van de eer van de stand.

Betrokkene is tegen de uitspraak in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Volgens betrokkene is de raad ten onrechte voorbijgegaan aan het in de schadeverzekeringsbranche geldende uitgangspunt dat de verzekeraar de (bedrijfseconomische) situatie tot uitgangspunt neemt zoals deze was ten tijde van het schadebrenghend evenement en dekking biedt voor de brutowinstderving gedurende de verzekerde schadevergoedingstermijn. Als op dat moment sprake was van een verlieslatende exploitatie, zal dat het uitgangspunt zijn, aldus betrokkene. Betrokkene heeft aangevoerd dat het verzekerde bedrijfsschadebelang in zijn rapport feitelijk is verlaagd met het verlies: het totaal van de vaste kosten plus de negatieve winst vormt het verzekerde bedrijfsbelang. Dit is volgens betrokkene gebaseerd op één van de uitgangspunten van een (bedrijfs) schadeverzekering: het indemniteitsbeginsel. Betrokkene betoogt dat hij in het deskundigenbericht geen mededeling heeft gedaan die een deugdelijke grondslag ontbeert. Voor zover al geoordeeld zou kunnen worden dat hij een steek heeft laten vallen, dan geldt dat zijn mededeling niet zozeer een deugdelijke grondslag ontbeert dat moet worden geoordeeld dat de in artikel 5 GBR-1994 neergelegde norm is geschonden. Dienaangaande overweegt het college als volgt. Betrokkene heeft in opdracht van de rechtbank een deskundigenbericht uitgebracht. Een dergelijk bericht dient naar het oordeel van het college zo te worden opgesteld dat de rechtbank adequaat wordt voorgelicht over de punten waarvoor betrokkenes deskundigheid kennelijk is vereist en waarover de rechtbank zelf niet meent te beschikken. Dit betekent dat de door betrokkene in het deskundigenbericht gehanteerde uitgangspunten en de wijze waarop hij tot zijn zienswijze met betrekking tot de aan hem voorgelegde punten is gekomen voor de rechtbank en voor partijen transparant en inzichtelijk moeten zijn. Het college is van oordeel dat het bij de uitvoering van de aan betrokkene gegeven opdracht onvermijdelijk is te verwijzen naar de van de verzekeringsovereenkomst deelsluitmakende polisvoorwaarden, omdat deze immers de basis vormen voor de vaststelling van de omvang van de door klager geleden bedrijfsschade. Betrokkene dient hierbij wel grote zorgvuldigheid te betrachten. Zijn deskundigheid gaat immers niet zover dat hij de polisvoorwaarden met voorbijgaan aan andere interpretatiemogelijkheden zelf uitlegt en aldus de door hem gegeven uitleg als enige en juiste presenteert. Overeenkomsten gelden immers alleen tussen partijen en bij onduidelijkheid over de uitleg van een daarvan deelsluitmakende polisvoorwaarden komt het aan op de zin die partijen hieraan over en weer redelijkerwijs hebben mogen toekennen en op hetgeen zij te dien aanzien redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten. In dit verband is van belang dat betrokkene kennis had van de betekenis die door klager werd toegekend aan de desbetreffende polisvoorwaarden. Het college stelt vast dat betrokkene in het deskundigenbericht de methode van brutowinstderving in abstracto heeft weergegeven en toegepast. Volgens betrokkene maakt het voor de juistheid van de door hem vastgestelde bedrijfsschade niet uit dat hij deze heeft berekend aan de hand van door hem gekozen methode van de brutowinstderving, omdat de verzekerbare brutowinst in die methode ziet op dezelfde componenten en van dezelfde grootte is als het totaal van lonen en salarissen, de lasten welke doorgaan na een ramp en de (negatieve of positieve) nettowinst zoals vermeld in de polisvoorwaarden. Het college stelt vast dat dit betoog uitgaat van de vooronderstelling dat in het geval van een verliessituatie de (negatieve) winst in mindering moet worden gebracht op het totaal (van de vaste lasten), zodat betrokkene het begrip (netto)winst als bedoeld in de hiervoor weergegeven polisvoorwaarden aldus uitlegt dat daaronder niet alleen een positief resultaat maar ook een negatief resultaat

moet worden verstaan. Hoewel betrokkene naar het oordeel van het college hiermee buiten zijn deskundigheid is getreden, bestaat geen grond voor de conclusie dat het deskundigenbericht om die reden zozeer een deugdelijke grondslag ontbeert dat daarmee artikel 5 GBR-1994 is geschonden. Zoals het college reeds overwoog in zijn eerdere uitspraak kan er immers niet aan worden voorbijgezien dat betrokkene niet als accountant is opgetreden, zodat aan zijn optreden minder vergaande zorgvuldigheidseisen kunnen worden gesteld dan indien wel sprake was geweest van een optreden als (openbaar) accountant. Dat betrokkene een aftrek voor verlies heeft toegepast is naar het oordeel van het college niet onverdedigbaar. Betrokkene heeft immers met toepassing van het indenniteitsbeginsel, inhoudende dat een verzekerde na een schadeveroorzakende gebeurtenis door de uitgekeerde schadevergoeding niet in een duidelijk voordeliger positie mag komen te verkeren, en onder verwijzing naar literatuur met kracht van argumenten betoogt dat bij een bedrijfsschadeverzekering in geval van een verliessituatie een verlies in aftrek moet worden gebracht van de vaste lasten. Hieraan doet niet af dat de viskwekerij van betrokkene ten tijde hier van belang nog in een aanloopfase verkeerde, omdat in hetgeen klager hierover naar voren heeft gebracht niet aannemelijk is kunnen worden dat in dat geval aan evenbedoeld beginsel voorbij moet worden gegaan. Ten slotte is het college van oordeel dat geen grond bestaat voor de conclusie dat het deskundigenbericht niet transparant dan wel niet inzichtelijk is. Betrokkene heeft uiteengezet welke cijferopstellingen hij als uitgangspunt heeft genomen en heeft onderbouwd waarom hiervoor is gekozen. Voorts is een schematisch overzicht gegeven van de berekening. Aan waardebepalingen als hier aan de orde is inherent dat deze mede berusten op eigen schattingen en oordelen, waarbij niet kan worden uitgesloten dat andere ter zake deskundige personen (gedeeltelijk) andere schattingen en oordelen verdedigbaar achten. Zoals hiervoor overwogen heeft betrokkene in zijn deskundigenbericht duidelijk uiteengezet hoe hij tot de waardebepalingen is gekomen. Niet kan worden staande gehouden dat daarbij sprake is van kennelijk onjuiste waarderingen en beoordelingen. Het college verklaart het beroep gegrond en de klacht ongegrond.

R355 en R482

AWB 03/445 LJN AR3157 en AWB 06/306 LJN AZ9443

RAAD VAN TUCHT VOOR REGISTERACCOUNTANTS EN ACCOUNTANTS-ADMINISTRATIECONSULENTEN TE AMSTERDAM

Beslissing van 18 februari 2003 in de zaak met nummer R355 van:

A,
wonende te F, Z,
klager,

tegen

X,
registeraccountant,
kantoorhoudende te N,
betrokkene.

- 1 Het verloop van de procedure
 - 1.1 De Raad van Tucht heeft kennisgenomen van de in deze zaak gewisselde en aan partijen bekende stukken, waaronder:
 - (a) het klaagschrift, met bijlagen, van 1 mei 2002;
 - (b) de brief, met bijlagen, van 27 juni 2002 van klager aan de Secretaris van de Raad van Tucht;
 - (c) het (ongedateerde) verweerschrift van betrokkene;
 - (d) de brieven, met bijlagen, van onderscheidenlijk 12 september 2002 en 5 november 2002 van klager aan de Secretaris van de Raad van Tucht;
 - (e) de brief, met bijlage, van 19 november 2002 van de advocaat van klager aan de Secretaris van de Raad van Tucht.
 - 1.2 De Raad heeft de klacht behandeld ter openbare zitting van 3 december 2002, waar aanwezig waren:
- aan de zijde van klager - klager A in persoon, tot bijstand vergezeld van zijn echtgenote en - aan de zijde van betrokkene - betrokkene X RA in persoon, tot bijstand vergezeld van mr. R, advocaat te A.
 - 1.3 Partijen hebben bij gelegenheid van voormelde zitting hun standpunten toegelicht (de advocaat van betrokkene aan de hand van aan de Raad van Tucht overgelegde pleitaantekeningen) en geantwoord op vragen van de Raad van Tucht.
 - 1.4 De inhoud van de gedingstukken, waaronder ook voormelde pleitaantekeningen, geldt als hier ingevoegd.
- 2 De vaststaande feiten
 - 2.1 Op grond van de gedingstukken en het verhandelde ter zitting stelt de Raad van Tucht het volgende vast.
 - 2.2 Betrokkene is opgetreden als deskundige in een voor de Rechtbank aanhangige civiele procedure tussen klager en de bedrijfsschadeverzekeraars van het bedrijf van klager, door wie in 1984 een forellenkwekerij werd geëxploiteerd.
 - 2.3 Op 5 augustus 1984 hebben actievoerders in die kwekerij kooien geopend en is de daarin aanwezige vis ontsnapt. Een deel van de vis is teruggevangen. Na medio augustus 1984 heeft zich massale vissterfte voorgedaan in klagers viskwekerij.
 - 2.4 De materiële schade als gevolg van het bij de naderhand opgetreden vissterfte verloren gaan van vis, is klager vergoed op grond van een door hem bij een verzekeraar daartoe afgesloten verzekeringsovereenkomst. Klager had voorts een bedrijfsschadeverzekering afgesloten. Die polisvoorwaarden daarvan dekten de gevolgschade, te weten de brutowinstderving als gevolg van omzetverlies door "dood, verlies of schade aan regenboogforel door welke oorzaak dan ook".

- 2.5 De vaststelling van de bedrijfsschade staat tussen klager en verzekeraars ter discussie. Betrokkene is door de Rechtbank bij vonnis (twaalf jaar na het ontstaan van de schade) als deskundige benoemd teneinde de omvang van de geleden bedrijfsschade vast te stellen. In dit vonnis besliste de Rechtbank dat aan de deskundige de volgende vragen werden voorgelegd:
1. Hoeveel bedraagt de door A geleden bedrijfsschade, uitgaande van één evenement vóór 21 augustus 1984, en hoeveel bedraagt deze schade, uitgaande van twee evenementen, waarvan één na 21 augustus 1984 heeft plaatsgevonden?
 2. Heeft u nog andere opmerkingen die voor de beslissing van het geschil van belang kunnen zijn?
- 2.6 Betrokkene heeft daarop in zijn hoedanigheid van bedrijfsschade-expert - toentertijd in dienst van het schade-expertisebureau - overeenkomstig de opdracht van de Rechtbank onderzoek gedaan en daarvan een rapport opgemaakt, gedateerd 6 juli 1999.
- 2.7 Of inderdaad sprake is geweest van twee afzonderlijke gebeurtenissen staat tussen klager (verzekerde) en verzekeraars ter discussie, maar is geen voorwerp van het door betrokkene uitgevoerde onderzoek geweest. Uit het vonnis van de Rechtbank van 30 januari 2002 blijkt dat deze vraag partijen nog altijd verdeeld houdt.
- 3 De klacht
- 3.1 De klacht luidt - samengevat weergegeven - als volgt.
- 3.2 Betrokkenes beroepswerk voldoet niet aan de daaraan te stellen hoge ethische normen. Betrokkene is niet integer, onafhankelijk en objectief geweest en van getrouwheid in zaken en onpartijdigheid was geen sprake.
- 3.3 Klager heeft een en ander geadstrueerd aan de hand van een 45-tal aanmerkingen op het onderhavige rapport van betrokkene, die staan vermeld in het als tweede bijlage bij het klaagschrift gevoegde stuk, getiteld "Aanvulling op conclusie na deskundigenbericht".
- 4 De gronden van de beslissing
- 4.1 Omtrent de klacht en het daartegen gevoerde verweer overweegt de Raad als volgt.
- 4.2 Door betrokkene is gesteld dat klager niet ontvankelijk dient te worden verklaard in diens klacht tegen hem. Hij heeft daartoe gesteld dat klager in diens klacht (en in de aanvullingen daarop) jegens betrokkene onnodig grievende en zelfs ronduit beledigende bewoordingen heeft gebruikt.
- 4.3 De Raad van Tucht overweegt met betrekking tot dit verweer het volgende.
- 4.4 Met betrokkene is de Raad van Tucht van oordeel dat klager jegens betrokkene onnodig grievend en diffamerend taalgebruik heeft gebezigd. Echter, daargelaten of zulks, gelet op de rechtspraak op dit gebied van het College van Beroep voor het Bedrijfsleven, tot niet ontvankelijkheid van klager in diens klacht kan leiden, betrokkene heeft, gelet op de hierna te nemen beslissing ten aanzien van de klacht, geen belang bij een - verdere - beoordeling van dit verweer en de Raad van Tucht zal die hier dan ook achterwege laten.
- 4.5 Klager heeft, tegenover de uitvoerige, gedetailleerde en gemotiveerde weerspreking daarvan door betrokkene, geen van zijn aan de klacht ten grondslag gelegde - overigens vaak ongemotiveerde - stellingen aannemelijk gemaakt.
- 4.6 Voor zover de klacht uit gaat van een andere dan de door de Rechtbank aan betrokkene gegeven opdracht, faalt deze eveneens.
- 4.7 Ook overigens zijn geen feiten of omstandigheden aannemelijk geworden op grond waarvan kan worden geoordeeld dat betrokkene op enige wijze tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld.

4.8 De klacht dient op grond van het vorenstaande in alle onderdelen ongegrond te worden verklaard.

De beslissing

De Raad van Tucht:

Verklaart de klacht in alle onderdelen ongegrond.

Aldus beslist door mr. J.H.M. Willems, voorzitter, Tsj. Hotsma RA en mr. O.G. van Laar, leden, in aanwezigheid van W. Welmers, adjunct-secretaris, en uitgesproken in het openbaar op 18 februari 2003.

COLLEGE VAN BEROEP VOOR HET BEDRIJFSLEVEN

Uitspraak in de zaak van:

A., wonende te F, Z, appellant van een beslissing van de Raad van Tucht voor registeraccountants en Accountants-Administratieconsulenten te Amsterdam (hierna: de Raad van Tucht), gewezen op 18 februari 2003.

1 De procedure

Bij brief, verzonden op 18 februari 2003, heeft de Raad van Tucht appelland afschrift toegezonden van zijn op gelijke datum genomen beslissing op een klacht, op 1 mei 2002 ingediend tegen X RA (hierna: betrokkene)

Bij een op 15 april 2003 bij het College ingediend beroepschrift heeft appelland tegen die beslissing beroep bij het College ingesteld.

De Raad van Tucht heeft bij brief van 24 april 2003, ingekomen op 25 april 2003, de stukken als bedoeld in artikel 53 Wet op de Registeraccountants doen toekomen aan de griffier van het College.

Op 12 mei 2003 heeft het College van betrokkene een verweerschrift ontvangen.

Op 16 maart 2004 heeft het onderzoek ter zitting plaatsgevonden. Aldaar zijn verschenen, appelland in persoon, vergezeld van zijn echtgenote, alsmede betrokkene met zijn gemachtigde mr. R, advocaat te A.

2 De vaststaande feiten

Het College gaat uit van de feiten zoals die zijn vastgesteld in de bestreden beslissing van de Raad van Tucht, voor zover tegen die vaststelling geen grieven zijn aangevoerd.

3 De bestreden tuchtbeslissing

Bij de bestreden tuchtbeslissing, die aan deze uitspraak is gehecht en als hier ingelast wordt beschouwd, heeft de Raad van Tucht de klacht van appelland ongegrond verklaard.

4 De middelen van beroep

Appelland heeft - samengevat - tegen de bestreden tuchtbeslissing de volgende middelen voorgedragen.

4.1 De beslissing van de Raad van Tucht is niet dan wel onvoldoende gemotiveerd.
De klachten van appelland zijn ten onrechte niet specifiek door de Raad van Tucht behandeld en weerlegd.
De reactie van appelland op het verweer van betrokkene is door de Raad van Tucht ongemotiveerd en ten onrechte gepasseerd.

4.2 De notulen van de Raad van Tucht zijn onvolledig.

4.3 De Raad van Tucht gaat er ten onrechte van uit dat appelland was verzekerd voor de brutowinstderiving. Het verzekerd belang ingevolge de van toepassing zijnde polisvoorwaarden bestaat uit lasten die doorgaan na de ramp, de lonen, de salarissen en de winst.

5 De beoordeling

5.1 De Raad van Tucht heeft naar aanleiding van een daartoe strekkend verweer van betrokkene in

overweging 4.4 van de bestreden beslissing overwogen dat appellant jegens betrokkene onnodig grievend en diffamerend taalgebruik heeft gebezigd en in het midden gelaten of zulks - zoals door betrokkene verzocht - tot niet-ontvankelijkverklaring van appellant in diens klacht dient te leiden, nu betrokkene bij beoordeling van dit verweer geen belang heeft in het licht van hetgeen de Raad van Tucht vervolgens overweegt.

5.2 Betrokkene heeft dit verweer in beroep uitdrukkelijk gehandhaafd. Het College merkt dienaangaande allereerst op dat indien al sprake is van dergelijk taalgebruik, dit niet tot niet-ontvankelijkheid van de klacht maar tot het buiten beschouwing laten van de grievende opmerkingen dient te leiden. Het College plaatst hierbij tevens de kanttekening dat een degelijke situatie zich niet snel zal voordoen. Naar het oordeel van het College is niet gebleken dat van dergelijke ontoelaatbare uitingen sprake is in het onderhavige geval. Het College volgt betrokkene mitsdien niet in zijn verweer op dit punt.

5.3 Met betrekking tot de onder 4.1. weergegeven grieven van appellant overweegt het College, dat ingevolge artikel 44, lid 1, van de Wet op de Registeraccountants de beslissing van de Raad van Tucht, op straffe van nietigheid, met redenen dient te zijn omkleed. De motivering moet enerzijds zowel de betrokken registeraccountant als de klager voor de Raad van Tucht in staat stellen zijn rechten te verdedigen en moet anderzijds het College in staat stellen zijn rechterlijke taak te vervullen. Deze verplichting brengt mee dat de Raad van Tucht moet reageren op de essentie van de klacht, zonder dat evenwel op ieder detail behoeft te worden ingegaan.

Appellant heeft een groot aantal klachtonderdelen geformuleerd in zijn bij de Raad van Tucht ingediende klacht. Uit de notulen van de openbare zitting van de Raad van Tucht blijkt voorts dat appellant zijn klacht mondeling heeft toegelicht. De bestreden tuchtbeslissing maakt desalniettemin in het geheel geen melding van hetgeen appellant in eerste instantie ter toelichting op zijn klacht onder verwijzing naar een zevental bijlagen heeft aangevoerd, noch wordt hierop zelfs maar summier gereageerd.

Het vorenstaande geldt evenzeer voor de reactie van appellant op het verweer van betrokkene. Ook dienaangaande wordt er in de uitspraak van de Raad van Tucht geen blijk van gegeven dat hiervan kennis is genomen, noch kan uit die uitspraak dienaangaande enig oordeel van de Raad van Tucht worden gedestilleerd.

Uit de bestreden tuchtbeslissing wordt niet duidelijk of en hoe de Raad van Tucht onderzoek naar de feiten heeft verricht.

Aldus moet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing niet overeenkomstig de eisen van de Wet op de Registeraccountants met redenen is omkleed. Deze grieven zijn derhalve gegrond. De bestreden tuchtbeslissing kan gezien artikel 44, eerste lid, Wet op de Registeraccountants niet in stand blijven.

5.4 Betrokkene is op 25 september 1996 bij tussenvonnissen van de rechtbank benoemd als deskundige in een geschil tussen appellant als eiser en de naamloze vennootschap bedrijfsschadeverzekeraar als gedaagde.

De rechtbank heeft aan betrokkene de volgende vragen voorgelegd:

1. Hoeveel bedraagt de door A geleden bedrijfsschade, uitgaande van één evenement vóór 21 augustus 1984, en hoeveel bedraagt deze schade, uitgaande van twee evenementen waarvan één na 21 augustus 1984 heeft plaatsgevonden?
2. Heeft u nog andere opmerkingen die voor de beslissing van het geschil van belang kunnen zijn?

Op 6 juli 1999 heeft betrokkene aan de rechtbank dienaangaande een deskundigenbericht uitgebracht.

5.5 Ter beoordeling van appellant's klacht dient allereerst de vraag te worden beantwoord of betrokkene bij het uitvoeren van zijn als deskundige door de rechtbank opgedragen werkzaamheden, al dan niet als (openbaar) accountant optrad. Hiervan is afhankelijk of het handelen van betrokkene slechts aan hoofdstuk II van de Verordening Gedrags- en Beroepsregels Registeraccountants 1994 (hierna:

GBR-1994), dan wel ook aan de bepalingen in de hoofdstukken III en/of IV van de GBR-1994 dient te worden getoetst.

Het College stelt voorop dat de vraag of een registeraccountant in de functie van deskundige al dan niet als (openbaar) accountant optreedt niet in algemene kan worden beantwoord, maar slechts op grond van de feiten en omstandigheden van het concrete geval.

Het enkele feit dat betrokkene als deskundige is opgetreden met gebruikmaking van zijn RA-titel vormt onvoldoende grond voor het oordeel dat hij als (openbaar) accountant is opgetreden. Zoals het College heeft overwogen in onder meer zijn uitspraak van 5 februari 2004 (02/1838; www.rechtspraak.nl, LJN-nummer AO3797, JT 2004-57), vormt de RA-titel een aanduiding van de deskundigheid van de desbetreffende persoon en impliceert het gebruik van deze titel niet zonder meer dat sprake is van een optreden als (openbaar) accountant.

Naar het oordeel van het College wettigt de enkele, op zich niet onaannemelijke, omstandigheid dat de deskundigheid van betrokkene als registeraccountant een rol heeft gespeeld bij zijn benoeming als deskundige door de rechtbank, niet reeds de conclusie dat betrokkene bij het opstellen van het deskundigenbericht is opgetreden als accountant. Op grond van de beschikbare gegevens en hetgeen appellant en betrokkene dienaangaande hebben aangevoerd, komt het College tot de conclusie dat betrokkene in dit kader geen werkzaamheden heeft verricht, noch is opgetreden op een wijze, die moet leiden tot de slotsom dat sprake is geweest van optreden als accountant.

Het College neemt hierbij meer in het bijzonder in aanmerking dat betrokkene niet kenbaar heeft gemaakt of doen maken dat hij in de procedure bij de rechtbank optrad als accountant, terwijl evenmin is gebleken dat betrokkene in deze procedure met gebruikmaking van zijn RA-titel werkzaamheden heeft verricht die zozeer op het terrein van de accountancy liggen dat niettemin zou moeten worden geoordeeld dat hij als accountant is opgetreden. De in artikel 2, eerste lid, aanhef en onder a, van de GBR-1994 bedoelde situatie doet zich naar het oordeel van het College dan ook niet voor.

Gesteld noch gebleken is verder dat betrokkene in het kader van het uitbrengen van het deskundigenrapport aan de rechtbank een verklaring (zijnde een accountantsverklaring, een beoordelingsverklaring of een samenstellingsverklaring, zie artikel 1 van de GBR-1994) heeft afgegeven. De in artikel 2, eerste lid, aanhef en onder b, van de GBR-1994 genoemde situatie is derhalve niet aan de orde.

Voorts acht het College van belang dat zich bij de stukken van het onderhavige geding uitsluitend door betrokkene ondertekende documenten bevinden die het briefhoofd van het schade-expertisebureau dragen en geen documenten op briefpapier van een accountantsorganisatie. Ook overigens is niet gebleken dat betrokkene is opgetreden onder gemeenschappelijke naam met een accountant als bedoeld in artikel 2, eerste lid, aanhef en onder c, van de GBR-1994, noch dat sprake is van toepasselijkenheid van enige andere in artikel 2, eerste lid, van de GBR-1994 beschreven situatie.

Aangezien betrokkene aldus in het onderhavige geval niet als accountant is opgetreden, kan zijn handelen in verband met het opstellen en uitbrengen van het deskundigenbericht aan de rechtbank, uitsluitend worden getoetst aan hoofdstuk II van de GBR-1994, in het bijzonder aan artikel 5.

5.6 Zoals het College onder meer heeft overwogen in eerdergenoemde uitspraak van 5 februari 2004, is niet op voorhand ondenkbaar dat een mededeling van een registeraccountant die niet als accountant optreedt, zozeer een deugdelijke grondslag ontbeert dat moet worden geoordeeld dat de norm van artikel 5 van de GBR-1994 is geschonden. Evenwel zal niet snel kunnen worden geoordeeld dat sprake is van een dergelijke situatie, omdat artikel 11 van de GBR-1994 anders feitelijk geen betekenis zou hebben.

Naar het oordeel van het College is bovendien slechts in uitzonderlijke gevallen plaats voor tuchtrechtelijk ingrijpen indien een registeraccountant die niet optreedt als accountant, als deskundige is benoemd in een civiele procedure. Een tuchtprocedure is immers in beginsel niet bedoeld om de inhoud en/of de wijze van totstandkoming van een deskundigenrapport direct of indirect ter discussie te stellen: daartoe is de vorenbedoelde civiele procedure de geëigende weg.

5.7 Naar appelland ter zitting van het College heeft benadrukt is de kern van zijn klacht dat betrokkene in zijn deskundigenrapport de door appelland geleden bedrijfsschade tuchtrechtelijk verwijtbaar onjuist heeft vastgesteld. Betrokkene is er volgens appelland - kort gezegd - bij de berekening van deze schade ten onrechte van uitgegaan dat appelland was verzekerd voor de brutowinstderiving. Appelland verwijst hiertoe naar de naar zijn mening toepasselijke polisvoorwaarden van de litigieuze bedrijfsschadeverzekering 2P10D. Op basis van deze polisvoorwaarden bestaat het verzekerd belang aldus appelland uit lasten die doorgaan na de ramp, de lonen, de salarissen en de winst. Appelland heeft dit betoog onderbouwd met verwijzing naar een rapport van MNO en PQR d.d. 18 juni 1986 overgelegd, en naar rapportages van M RA, werkzaam bij ABC Consulting BV d.d. 27 april 1999 en 29 juni 1999.

Betrokkene heeft daar tegenover, met name ter zitting van het College, uitvoerig en met grote stelligheid argumenten aangedragen voor zijn standpunt dat hij de van belang zijnde bepalingen in de bedrijfsschadeverzekering van appelland correct heeft uitgelegd en de betreffende schade op een bij dergelijke schades in de branche gebruikelijke wijze heeft berekend.

5.8 Aangezien afdoening van dit klachtonderdeel in belangrijke mate een vaktechnische beoordeling vereist, acht het College het geraden niet zelf op de klacht te beslissen doch de zaak overeenkomstig artikel 54g van de Wet op de Registeraccountants te verwijzen naar de Raad van Tucht te Amsterdam om haar af te doen met inachtneming van de uitspraak van het College.

5.9 Niet valt overigens in te zien dat hetgeen appelland ter zake van de beweerde onvolledigheid van de notulen van de zitting van de Raad van Tucht opmerkt, tot het oordeel zou kunnen leiden dat de uitspraak van de Raad van Tucht op die grond onjuist is. De daartoe strekkende grief faalt.

5.10 Na te melden beslissing berust op titel II, paragraaf 6, van de Wet op de Registeraccountants en artikel 5 van de GBR-1994.

De beslissing

Het College:

- **vernietigt de beslissing van de Raad van Tucht;**
- **wijst de zaak ter verdere afdoening terug naar de Raad van Tucht te Amsterdam.**

Aldus gewezen door mr. M.A. van der Ham, mr. M.A. Fierstra en mr. J.H. van Kreveld, in tegenwoordigheid van mr. Th.J. van Gessel, als griffier, en uitgesproken in het openbaar op 21 september 2004.

RAAD VAN TUCHT VOOR REGISTERACCOUNTANTS EN ACCOUNTANTS-ADMINISTRATIECONSULENTEN TE AMSTERDAM

Beslissing van 14 februari 2006 in de zaak met nummer R482 van:

A,
wonende te S (N),
klager,

tegen

X,
registeraccountant,
kantoorhoudende te N,
betrokkene.

1 Het verloop van de procedure

- 1.1 De Raad van Tucht heeft kennisgenomen van de in deze zaak gewisselde en aan partijen bekende stukken, waaronder:
- (a) het klaagschrift, met bijlagen, van 1 mei 2002;
 - (b) de brief, met bijlagen, van 27 juni 2002 van klager aan de Secretaris van de Raad van Tucht;
 - (c) het (ongedateerde) verweerschrift van betrokkene;
 - (d) de brieven, met bijlagen, van onderscheidenlijk 12 september 2002 en 5 november 2002 van klager aan de Secretaris van de Raad van Tucht;
 - (e) de brief, met bijlage, van 19 november 2002 van de advocaat van klager aan de Secretaris van de Raad van Tucht;
 - (f) het verslag van de behandeling van deze zaak ter openbare zitting van 3 december 2002 van de Raad van Tucht voor Registeraccountants en Accountants-Administratieconsulenten te Amsterdam en de op die zitting overgelegde pleitaantekeningen van partijen;
 - (g) de beslissing van de Raad van Tucht van 18 februari 2003;
 - (h) het beroepschrift van klager van 14 april 2003;
 - (i) het proces-verbaal van het verhandelde ter terechtzitting van het College van Beroep voor het Bedrijfsleven van 16 maart 2004 en de op die zitting overgelegde pleitaantekeningen van partijen;
 - (j) de in het hoger beroep in deze zaak gedane uitspraak van het College van Beroep voor het Bedrijfsleven van 21 september 2004;
 - (k) de brief, met bijlagen, van 9 februari 2005 van de advocaat van betrokkene aan de Raad van Tucht;
 - (l) twee brieven met bijlagen, beide van 10 februari 2005, van klager aan de Raad van Tucht;
 - (m) de als bijlage bij een brief van 28 februari 2005 van klager aan de Raad van Tucht gezonden kopie van een brief van 16 september 1985 van H AA aan klager, inhoudende mededelingen omtrent het verzekerd belang van klager.
- 1.2 De Raad heeft de klacht behandeld ter openbare zitting van 22 februari 2005, waar aanwezig waren: - aan de zijde van klager - klager A in persoon, tot bijstand vergezeld van zijn echtgenote en - aan de zijde van betrokkene - betrokkene X RA in persoon, tot bijstand vergezeld van mr. R, advocaat te A.
- 1.3 Partijen hebben bij gelegenheid van voormelde zitting hun standpunten toegelicht aan de hand van aan de Raad van Tucht overgelegde pleitaantekeningen en geantwoord op vragen van de Raad van Tucht.
- 1.4 De inhoud van de gedingstukken, waaronder ook voormelde pleitaantekeningen, geldt als hier ingevoegd.

- 2 De vaststaande feiten
- 2.1 De Raad van Tucht gaat uit van de - hierna voor de overzichtelijkheid te herhalen - feiten zoals weergegeven in onderdeel 2 van de beslissing van de Raad van Tucht van 18 februari 2003, nu die weergave niet is bestreden.
- 2.2 Betrokkene is opgetreden als deskundige in een voor de Rechtbank te Amsterdam aanhangig geweest zijnde civiele procedure tussen klager en de bedrijfsschadeverzekeraars van het bedrijf van klager, door wie in 1984 een forellenkwekerij werd geëxploiteerd.
- 2.3 Op 5 augustus 1984 hebben actievoerders in die kwekerij kooien geopend en is de daarin aanwezige vis ontsnapt. Een deel van de vis is teruggevangen. Na medio augustus 1984 heeft zich massale vissterfte voorgedaan in klagers viskwekerij.
- 2.4 De materiële schade als gevolg van het bij de naderhand opgetreden vissterfte verloren gaan van vis, is klager vergoed op grond van een door hem bij een verzekeraar daartoe afgesloten verzekerings-overeenkomst. Klager had voorts een bedrijfsschadeverzekering afgesloten. Die polisvoorwaarden daarvan dekten de gevolgschade, te weten de brutowinstderving als gevolg van omzetverlies door "dood, verlies of schade aan regenboogforel door welke oorzaak dan ook".
- 2.5 De vaststelling van de bedrijfsschade staat tussen klager en verzekeraars ter discussie. Betrokkene is door de Rechtbank bij vonnis van 25 september 1996 (twaalf jaar na het ontstaan van de schade) als deskundige benoemd teneinde de omvang van de geleden bedrijfsschade vast te stellen. In dit vonnis besliste de Rechtbank dat aan de deskundige de volgende vragen werden voorgelegd:
1. Hoeveel bedraagt de door A geleden bedrijfsschade, uitgaande van één evenement vóór 21 augustus 1984, en hoeveel bedraagt deze schade, uitgaande van twee evenementen, waarvan één na 21 augustus 1984 heeft plaatsgevonden?
 2. Heeft u nog andere opmerkingen die voor de beslissing van het geschil van belang kunnen zijn?
- 2.6 Betrokkene heeft daarop in zijn hoedanigheid van bedrijfsschade-expert - toentertijd in dienst van het schade-expertisebureau - overeenkomstig de opdracht van de Rechtbank onderzoek gedaan en daarvan een rapport opgemaakt, gedateerd 6 juli 1999.
- 2.7 Of inderdaad sprake is geweest van twee afzonderlijke gebeurtenissen staat tussen klager (verzekerde) en verzekeraars ter discussie, maar is geen voorwerp van het door betrokkene uitgevoerde onderzoek geweest. Uit het vonnis van de Rechtbank te Amsterdam van 30 januari 2002 blijkt dat deze vraag partijen nog altijd verdeeld houdt.
- 2.8 Op 26 februari 2003 heeft de Rechtbank eindvonnis gewezen, waarin uitgegaan wordt van de door betrokkene, als deskundige, vastgestelde bedrijfsschade van klager.
- 2.9 Tegen evenvermeld vonnis heeft klager inmiddels hoger beroep ingesteld bij het Gerechtshof te Amsterdam.
- 3 De klacht
- 3.1 De klacht, voor zover na terugwijzing van de zaak door het College van Beroep voor het Bedrijfsleven nog aan de orde, houdt - samengevat - in dat betrokkene bij de berekening van de bedrijfsschade er ten onrechte van uit is gegaan dat klager was verzekerd voor brutowinstderving in plaats van voor lasten die doorgaan na de ramp, de lonen, de salarissen en de winst als bedoeld in de polisvoorwaarden.
- 3.2 De Raad van Tucht begrijpt deze klacht aldus, dat het - in opdracht van de Rechtbank opgemaakte - rapport van betrokkene van 6 juli 1999 deugdelijke grondslag mist.

- 4 De gronden van de beslissing
- 4.1 Omtrent de klacht en het daartegen gevoerde verweer overweegt de Raad als volgt.
- 4.2 Nu, zoals in deze zaak intussen onherroepelijk vaststaat, betrokkene bij het opstellen van het rapport van 6 juli 1999 niet als (openbaar) accountant is opgetreden, kan zijn handelen slechts worden getoetst aan hoofdstuk II van de GBR-1994 (in het bijzonder artikel 5) en is toetsing aan de in hoofdstuk III en volgende van de GBR-1994 opgenomen gedrags- en beroepsregels niet aan de orde.
- 4.3 De kern van de klacht - voor zover nog aan de orde - is dat betrokkene een aftrek voor verlies heeft toegepast zoals hij heeft gedaan. In het algemeen geldt met betrekking tot het vaststellen van bedrijfsschade dat, uitgaande van een bedrijfsschadeverzekering als in het onderhavige geval, waarbij (gelet op polis van bedrijfsverzekering 2P10D), de winst en de doorgaande kosten zijn verzekerd en dat in geval van een verliessituatie het verlies doorgaans niet in mindering wordt gebracht, tenzij die verliessituatie structureel is. Bij de berekening behoort in de toelichting te worden uiteengezet hoe het verlies is verwerkt, welke verwerking vervolgens voor de volgende jaren consequent wordt toegepast.
- 4.4 De verzekeraar begrijpt deze consequentie en zal in geval van schade ook geen korting toepassen voor verliezen, ook al omdat de premie over een hoger belang is berekend.
- 4.5 In het onderhavige geval verkeerde de viskwekerij van klager nog in een aanloopfase en was - reeds daarom - niet structureel verliesgevend. Dit betekent dan ook dat te meer geen rekening behoeft te worden gehouden met een eventueel aanloopverlies omdat het verzekerd belang dan ten minste even hoog is als de doorgaande kosten.
- 4.6 In het licht van het voorgaande is niet begrijpelijk dat betrokkene wel een aftrek voor verlies heeft toegepast. Dit is te minder het geval nu de ontwikkelingen van de latere jaren hebben bevestigd dat met een viskwekerij zoals door klager geëxploiteerd winsten konden worden behaald en dat klager deze met de zijne ook in feite heeft behaald.
- 4.7 Vastgesteld moet dan ook worden dat nu vanwege het schadetoebrengende incident geen sprake was van een normale exploitatie van het bedrijf van klager, betrokkene geheel ten onrechte een aftrek voor verliezen heeft toegepast.
- 4.8 De klacht moet dan ook gegrond worden verklaard.
- 4.9 De Raad van Tucht beoordeelt deze misslag van betrokkene als zodanig ernstig, dat daarmee de eer van de stand der registeraccountants is geschaad. Betrokkene heeft aldus gehandeld in strijd met het bepaalde in artikel 5 van de GBR-1994.
- 4.10 Met betrekking tot de aan betrokkene op te leggen maatregel overweegt de Raad van Tucht evenwel dat, alle feiten en omstandigheden in aanmerking genomen, waaronder ook de lange duur van de onderhavige procedure, kan worden volstaan met oplegging van de maatregel van schriftelijke waarschuwing.

De beslissing

De Raad van Tucht:

- **verklaart de klacht gegrond in voege als hiervoor omschreven;**
- **legt terzake aan betrokkene de maatregel van schriftelijke waarschuwing op.**

Aldus beslist door mr. J.H.M. Willems, voorzitter, Tsj. Hotsma RA en mr. O.G. van Laar, leden, in aanwezigheid van W. Welmers, adjunct-secretaris, en uitgesproken ter openbare zitting van de Raad van Tucht van 14 februari 2006.

COLLEGE VAN BEROEP VOOR HET BEDRIJFSLEVEN

Uitspraak in de zaak van:

X RA, voorheen kantoorhoudende te N, appellant van een beslissing van de Raad van Tucht voor registeraccountants en Accountants-Administratieconsulenten te Amsterdam (hierna: Raad van Tucht), gewezen op 14 februari 2006, met kenmerk R482,
gemachtigde: mr. R, advocaat te A.

1 De procedure

Bij brief van 1 mei 2002 heeft A, thans wonende te S (N) (hierna: klager) bij de Raad van Tucht een klacht ingediend tegen X RA (hierna: betrokkene).

Bij beslissing van 18 februari 2003 heeft de Raad van Tucht de klacht ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 21 september 2004 (AWB 03/445, <www.rechtspraak.nl> LJN: AR3157) heeft het College het door klager tegen de beslissing van de Raad van Tucht ingestelde beroep gegrond verklaard, deze beslissing vernietigd en de zaak ter verdere afdoening terugverwezen naar de Raad van Tucht.

Bij beslissing van 14 februari 2006 heeft de Raad van Tucht opnieuw beslist op de klacht van klager.

Bij een op 13 april 2006 bij het College ingekomen beroepschrift heeft betrokkene tegen die beslissing beroep ingesteld bij het College.

De Raad van Tucht heeft bij brief van 20 april 2006 stukken als bedoeld in het in titel II opgenomen artikel 53 van de Wet op de Registeraccountants (hierna: Wet RA) doen toekomen aan de griffier van het College.

Bij brief van 26 april 2006 heeft klager gereageerd op het beroepschrift.

Bij brieven van 18 oktober 2006 en 25 oktober 2006 heeft klager stukken in het geding gebracht.

Bij brief van 26 oktober 2006 heeft betrokkene stukken in het geding gebracht.

Op 10 november 2006 heeft het onderzoek ter zitting plaatsgehad, alwaar betrokkene, bijgestaan door diens gemachtigde, en klager, vergezeld van zijn echtgenote, zijn verschenen.

2 De bestreden tuchtbeslissing

Bij de bestreden tuchtbeslissing, die in afschrift aan deze uitspraak is gehecht en als hier ingelast wordt beschouwd, heeft de Raad van Tucht de klacht gegrond verklaard en betrokkene ter zake de maatregel van schriftelijke waarschuwing opgelegd.

Ter zake van de formulering van de klacht door de Raad van Tucht, de beoordeling daarvan en de daarbij in aanmerking genomen feiten en omstandigheden, wordt verwezen naar de inhoud van de bestreden tuchtbeslissing.

3 De beoordeling van het beroep

3.1 In aanvulling op en mede ter verduidelijking van de reeds door de Raad van Tucht vastgestelde feiten wijst het College op de volgende voor hem vaststaande feiten.

Klager was ten tijde hier van belang exploitant van een forellenkwekerij. Het risico van bedrijfsschade had hij door middel van een verzekeringsovereenkomst afgedekt bij JKL en haar co-assuradeuren.

Aanhangsel nr. 2 op polis van bedrijfsschadeverzekering (polisnr. 170 59 66 99) vermeldt, voor zover hier relevant, het volgende:

"(...)

Verzekerd zijn per 21 augustus 1984:

1. f 600.000,-- zijnde 2x het jaarbedrag op:
 - de lonen en salarissen
 - de lasten welke doorgaan na een ramp
 - de winst
- (...)."

Ingevolge de bedrijfsverzekering wordt onder winst verstaan de nettowinst, zoals die in de uitoefening van het in deze polis omschreven bedrijf wordt verkregen.

Tussen klager en JKL is een civielrechtelijk geschil ontstaan over de vaststelling van de door klager geleden bedrijfsschade. In dit civielrechtelijke geschil is betrokkene door de rechtbank benoemd als deskundige. Vervolgens heeft betrokkene in opdracht van de rechtbank op 6 juli 1999 een deskundigenbericht (hierna: deskundigenbericht) uitgebracht.

- 3.2 Blijkens de hiervoor genoemde uitspraak van het College van 21 september 2004 heeft klager als de kern van zijn klacht aangemerkt dat betrokkene in zijn deskundigenbericht de door klager geleden bedrijfsschade tuchtrechtelijk verwijtbaar onjuist heeft vastgesteld. Volgens klager is betrokkene - kort gezegd - er bij de berekening van deze schade ten onrechte van uitgegaan dat klager was verzekerd voor de brutowinstderiving. Klager verwijst hiertoe naar de naar zijn mening toepasselijke polisvoorwaarden van de litigieuze bedrijfsschadeverzekering. Op basis van deze polisvoorwaarden bestaat het verzekerd belang aldus klager uit lasten die doorgaan na de ramp, de lonen, de salarissen en de winst.

Voor zover klager in beroep (en ter zitting van het College) betrokkene meer of andere tuchtrechtelijke verwijten, zoals partijdigheid en fraude, maakt, zal het College daar aan voorbij gaan, omdat in dit geval sprake is van beroep van betrokkene tegen een bij de beslissing van de Raad van Tucht opgelegde maatregel, die niet - mede - is gebaseerd op die verwijten.

- 3.3 In meergenoemde uitspraak heeft het College vastgesteld dat betrokkene in het onderhavige geval niet als accountant is opgetreden, zodat zijn handelen in verband met het opstellen en uitbrengen van het deskundigenrapport aan de rechtbank uitsluitend kan worden getoetst aan hoofdstuk II van de GBR-1994, in het bijzonder aan artikel 5. Voor zover klager in beroep (en ter zitting van het College) heeft betoogd dat betrokkene wel als accountant is opgetreden moet worden geoordeeld dat dit betoog faalt. Aangezien het College dienaangaande reeds uitdrukkelijk en zonder voorbehoud heeft beslist, kan dit oordeel niet worden bestreden.

Voorts heeft het College in genoemde uitspraak overwogen dat niet op voorhand ondenkbaar is dat een mededeling van een registeraccountant die niet als accountant optreedt, zozeer een deugdelijke grondslag ontbeert dat moet worden geoordeeld dat de norm van artikel 5 GBR-1994 is geschonden, maar dat niet snel zal kunnen worden geoordeeld dat sprake is van een dergelijke situatie, omdat artikel 11 GBR-1994 anders feitelijk geen zelfstandige betekenis zou hebben.

Bovendien is, zoals eerder door het College overwogen, slechts in uitzonderlijke gevallen plaats voor tuchtrechtelijk ingrijpen indien een registeraccountant die niet optreedt als accountant, als deskundige is benoemd in een civiele procedure. Een tuchtprocedure is immers in beginsel niet bedoeld om de inhoud en/of de wijze van totstandkoming van een deskundigenrapport direct of indirect ter discussie te stellen: daartoe is de vorenbedoelde civiele procedure de geëigende weg.

- 3.4 Het College is van oordeel dat het betoog van klager dat het College de zaak niet inhoudelijk mag

beoordelen omdat het College bij de eerdere uitspraak de zaak voor een inhoudelijke behandeling heeft terugverwezen en de Wet RA niet de mogelijkheid biedt van verzet tegen zo'n uitspraak, faalt. Om reden dat afdoening van de klacht in belangrijke mate een vaktechnische beoordeling vereist, heeft het College in die uitspraak het geraden geacht niet zelf op de klacht te beslissen doch de zaak overeenkomstig het in titel II opgenomen artikel 54g Wet RA te verwijzen naar de Raad van Tucht te Amsterdam om haar af te doen met inachtneming van de uitspraak van het College. Tegen de nieuwe en thans door betrokkene bestreden beslissing van de Raad van Tucht staat ingevolge het in titel II opgenomen artikel 52 Wet RA beroep open bij het College. Dat de zaak is terugverwezen omdat de afdoening van de klacht in belangrijke mate een vaktechnische beoordeling vereist, betekent niet dat het College, opnieuw oordelend in beroep, de beslissing van de Raad van Tucht niet inhoudelijk mag beoordelen. Dat de Raad van Tucht de klacht met in achtneming van de uitspraak van het College opnieuw moest beoordelen brengt met zich dat de beoordeling van de klacht dient te geschieden binnen de in die uitspraak getrokken grenzen zoals die hiervoor onder 3.2 en 3.3 zijn weergegeven.

- 3.5 Het College ziet voorts geen aanleiding de brief van betrokkene van 14 maart 2005 met bijlagen, waarvan betrokkene stelt dat de Raad van Tucht deze ten onrechte niet in diens beoordeling heeft betrokken, in beroep buiten beschouwing te laten. Het College neemt hierbij in aanmerking dat het hier gaat om een tuchtrechtelijke veroordeling van betrokkene. In het beroep hiertegen mag betrokkene aanvullende gegevens en argumenten naar voren brengen, mits klager voldoende gelegenheid is geboden te reageren. Aan deze voorwaarde is voldaan aangezien klager heeft gereageerd op het beroep van betrokkene en tijdig is uitgenodigd voor de behandeling ter zitting. Het spreekt voor zich dat de door klager gegeven reactie op evenbedoelde brief, evenals al hetgeen klager en betrokkene verder hebben aangevoerd, evenzeer in de beoordeling van het beroep wordt betrokken.
- 3.6 Het College stelt vast dat betrokkene zes grieven tegen de bestreden tuchtbeslissing heeft voorgebracht. Deze grieven, in onderlinge samenhang bezien, klagen - kort gezegd - dat de Raad van Tucht ten onrechte voorbij is gegaan aan het in de schadeverzekeringsbranche geldende uitgangspunt dat de verzekeraar de (bedrijfseconomische) situatie tot uitgangspunt neemt zoals deze was ten tijde van het schadebrennend evenement en dekking biedt voor de brutowinstderving gedurende de verzekerde schadevergoedingstermijn. Als op dat moment sprake was van een verlieslatende exploitatie, zal dat het uitgangspunt zijn, aldus betrokkene. Betrokkene heeft aangevoerd dat het verzekerde bedrijfsschadebelang in zijn rapport feitelijk is verlaagd met het verlies: het totaal van de vaste kosten plus de negatieve winst vormt het verzekerde bedrijfsbelang. Dit is volgens betrokkene gebaseerd op één van de uitgangspunten van een (bedrijfs)schadeverzekering: het indemniteitsbeginsel. Betrokkene betoogt dat hij in het deskundigenbericht geen mededeling heeft gedaan die een deugdelijke grondslag ontbeert. Voor zover al geoordeeld zou kunnen worden dat hij een steek heeft laten vallen, dan geldt dat zijn mededeling niet zozeer een deugdelijke grondslag ontbeert dat moet worden geoordeeld dat de in artikel 5 GBR-1994 neergelegde norm is geschonden. Dienaangaande overweegt het College als volgt.
- 3.7 Betrokkene heeft in opdracht van de rechtbank een deskundigenbericht uitgebracht. Een dergelijk bericht dient naar het oordeel van het College zo te worden opgesteld dat de rechtbank adequaat wordt voorgelicht over de punten waarvoor betrokkene deskundigheid kennelijk is vereist en waarover de rechtbank zelf niet meent te beschikken. Dit betekent dat de door betrokkene in het deskundigenbericht gehanteerde uitgangspunten en de wijze waarop hij tot zijn zienswijze met betrekking tot de aan hem voorgelegde punten is gekomen voor de rechtbank en voor partijen transparant en inzichtelijk moeten zijn.
- 3.7.1 Het College is van oordeel dat het bij de uitvoering van de aan betrokkene gegeven opdracht onvermijdelijk is te verwijzen naar de van de verzekeringsovereenkomst deelsluitmakende polisvoorwaarden, omdat deze immers de basis vormen voor de vaststelling van de omvang van de door klager geleden bedrijfsschade. Betrokkene dient hierbij wel grote zorgvuldigheid te betrachten. Zijn deskundigheid gaat immers niet zover dat hij de polisvoorwaarden met voorbijgaan aan andere interpretatiemogelijkheden zelf uitlegt en aldus de door hem gegeven uitleg als enige en juiste pre-

senteert. Overeenkomsten gelden immers alleen tussen partijen en bij onduidelijkheid over de uitleg van een daarvan deeluitmakende polisvoorwaarde komt het aan op de zin die partijen hieraan over en weer redelijkerwijs hebben mogen toekennen en op hetgeen zij te dien aanzien redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten. In dit verband is van belang dat klager als reactie op een concept deskundigenbericht betrokkene in kennis heeft gesteld van een brief van M RA van 27 april 1999, waarin M - kort gezegd - uiteen heeft gezet dat en waarom de bepaling van de hoogte van de schade gerelateerd dient te worden aan de beschrijving in de polis en niet aan de brutowinstderving, zodat betrokkene kennis had van de betekenis die door klager werd toegekend aan de desbetreffende polisvoorwaarden.

Het College stelt vast dat betrokkene in het deskundigenbericht in paragraaf '2. polisvoorwaarden bedrijfschadeverzekering' de methode van brutowinstderving in abstracto heeft weergegeven, maar dat de kern van de klacht ziet op de concrete toepassing in §8. 'Bedrijfsschadevaststelling uitgaande van twee evenementen, waarvan één na 21 augustus 1984 heeft plaatsgevonden' en meer in het bijzonder, zoals de Raad van Tucht in rechtsoverweging 4.3 van de bestreden tuchtbeslissing heeft overwogen, dat betrokkene een aftrek voor verlies heeft toegepast zoals hij heeft gedaan. Volgens betrokkene maakt het voor de juistheid van de door hem vastgestelde bedrijfsschade niet uit dat hij deze heeft berekend aan de hand van door hem gekozen methode van de brutowinstderving, omdat de verzekerbare brutowinst in die methode ziet op dezelfde componenten en van dezelfde grootte is als het totaal van lonen en salarissen, de lasten welke doorgaan na een ramp en de (negatieve of positieve) nettowinst zoals vermeld in de polisvoorwaarden. Het College stelt vast dat dit betoog uitgaat van de vooronderstelling dat in het geval van een verliessituatie de (negatieve) winst in mindering moet worden gebracht op het totaal (van de vaste lasten), zodat betrokkene het begrip (netto)winst als bedoeld in de hiervoor weergegeven polisvoorwaarden aldus uitlegt dat daaronder niet alleen een positief resultaat maar ook een negatief resultaat moet worden verstaan.

Hoewel betrokkene naar het oordeel van het College hiermee buiten zijn deskundigheid is getreden, bestaat geen grond voor de conclusie dat het deskundigenbericht om die reden zozeer een deugdelijke grondslag ontbeert dat daarmee artikel 5 GBR-1994 is geschonden. Zoals het College reeds overwoog in zijn uitspraak van 21 september 2004 kan er immers niet aan worden voorbijgezien dat betrokkene niet als accountant is opgetreden, zodat aan zijn optreden minder vergaande zorgvuldigheidseisen kunnen worden gesteld dan indien wel sprake was geweest van een optreden als (openbaar) accountant.

- 3.7.2 Dat betrokkene een aftrek voor verlies heeft toegepast is naar het oordeel van het College niet onverdedigbaar. Betrokkene heeft immers met toepassing van het indenniteitsbeginsel, inhoudende dat een verzekerde na een schadeveroorzakende gebeurtenis door de uitgekeerde schadevergoeding niet in een duidelijk voordeliger positie mag komen te verkeren, en onder verwijzing naar literatuur met kracht van argumenten betoogt dat bij een bedrijfsschadeverzekering in geval van een verliessituatie een verlies in aftrek moet worden gebracht van de vaste lasten. Hieraan doet niet af dat de viskwekerij van betrokkene ten tijde hier van belang nog in een aanloopfase verkeerde, omdat in hetgeen klager hierover naar voren heeft gebracht niet aannemelijk is kunnen worden dat in dat geval aan evenbedoeld beginsel voorbij moet worden gegaan.
- 3.7.3 Dat H AA op verzoek van klager bij brief van 16 september 1985 klager inzake het verzekerd belang over het schadejaar 1983/1984 heeft meegedeeld dat bij een omzet van fl. 86.387,43 de doorgaande kosten fl. 249.514,94 hebben bedragen, dat volgens de hem ter beschikking staande gegevens zonder schade de kosten en het nettoresultaat in totaal fl. 338.500 zouden hebben bedragen, zodat het verzekerd bedrag fl. 338.500,- bedraagt en dat dit is geaccepteerd door de assurantietussenpersoon, betekent naar het oordeel van het College niet dat betrokkene de bedrijfsschade (kennelijk) onjuist heeft vastgesteld. In zijn deskundigenbericht heeft betrokkene immers gemotiveerd uiteengezet dat vanwege materiële schade-uitkeringen dan wel vorderingen met betrekking tot de schade-evenementen in 1983 en 1984 de omzet en brutowinstcijfers die blijken uit de jaarrekeningen over die jaren, niet als norm kunnen dienen voor de schadevaststelling. Betrokkene heeft vervolgens op basis van andere, minder rooskleurige cijfers de bedrijfsschade op een lager bedrag vastgesteld dan H. Gelet op het indenniteitsbeginsel treft hem hiervan geen verwijt. Dat, zoals klager betoogt, hij over

het door H genoemde bedrag premie heeft betaald maakt dat niet anders, omdat, zoals betrokkene onbestreden heeft aangevoerd, indien het verzekerd bedrag achteraf gezien te hoog is vastgesteld en daarover dus te veel premie is betaald, de te veel betaalde premie wordt terugbetaald.

- 3.7.4 Ten slotte is het College van oordeel dat geen grond bestaat voor de conclusie dat het deskundigenbericht niet transparant dan wel niet inzichtelijk is. Het College overweegt hiertoe als volgt. In het deskundigenbericht onder '8. Bedrijfsschadevaststelling uitgaande van twee evenementen, waarvan één na 21 augustus 1984 heeft plaatsgevonden' heeft betrokkene uiteengezet dat voor de vaststelling van de bedrijfsschade als gevolg van het tweede evenement met een totale schadevergoedingstermijn van 7,5 maand in de eerste plaats de normatieve omzet en de brutowinst van belang zijn, dat daarmee wordt bedoeld op de omzet en brutowinst die hadden kunnen worden verwacht in de periode na medio augustus 1984 indien het tweede evenement niet zou hebben plaatsgehad en dat hiervoor de cijfers over 1983 en het eerste halfjaar van 1984 relevant zijn. Vervolgens heeft betrokkene de omzet van de jaren over 1982, 1983, 1984 en 1985 weergegeven, als ook het brutowinstpercentage van 54% van 1985. Betrokkene heeft vermeld dat en waarom de omzet- en brutowinstcijfers die blijken uit de jaarrekeningen over 1983 en 1984, niet als norm kunnen dienen voor de bedrijfsschadevaststelling en heeft voorts uiteengezet welke cijferopstellingen hij wel als uitgangspunt heeft genomen. Aan de hand van die cijferopstellingen heeft betrokkene een (theoretische) voorraadbeweging gedurende de schadevergoedingstermijn weergegeven. Op basis hiervan heeft betrokkene de normatieve omzet in het derde en vierde kwartaal 1984 en de normatieve omzet in het eerste kwartaal 1985 berekend. De gerealiseerde omzet over de periode 25 augustus tot en met 31 december 1984 heeft betrokkene overgenomen uit de opstelling van MNO en PQR van 21 februari 1986 en, hoewel de over het eerste kwartaal 1985 gerealiseerde omzet niet exact uit de stukken blijkt, heeft betrokkene deze gemotiveerd vastgesteld. Vervolgens heeft betrokkene over het derde en vierde kwartaal 1984 en over het eerste kwartaal 1985 het omzetverlies vastgesteld en op basis van het brutowinstpercentage de brutowinstderving voor beide perioden berekend. Voorts heeft betrokkene duidelijk gemaakt dat en waarom een extra kostenbedrag als onderdeel van de bedrijfsschade dient te worden opgenomen en dat en waarom hij een correctie heeft toegepast op de brutowinstderving in het eerste kwartaal van 1985. Ten slotte heeft betrokkene een schematisch overzicht gegeven van de berekening van de bedrijfsschade.

Betrokkene heeft naar het oordeel van het College voorts de herkomst van bedragen en hoeveelheden duidelijk weergegeven en heeft gemotiveerd uiteengezet dat en waarom hij al dan niet van deze bedragen en hoeveelheden is uitgegaan. Dat betrokkene, zoals klager onder verwijzing naar de brieven van M van 27 april 1999 en 29 juni 1999 en het rapport van MNO en PQR van 18 juni 1986 betoogt, de schadevergoedingstermijn, de omzet en de voorraadbeweging en daarmee dus ook de bedrijfsschade onjuist zou hebben bepaald, leidt het College niet tot een ander oordeel. Aan waardebeoordelingen als hier aan de orde is inherent dat deze mede berusten op eigen schattingen en oordelen, waarbij niet kan worden uitgesloten dat andere ter zake deskundige personen (gedeeltelijk) andere schattingen en oordelen verdedigbaar achten. Zoals hiervoor overwogen heeft betrokkene in zijn deskundigenbericht duidelijk uiteengezet hoe hij tot de waardebeoordelingen is gekomen. Niet kan worden staande gehouden dat daarbij sprake is van kennelijk onjuiste waarderings- en beoordelingen.

- 3.7.5 Uit het voorgaande vloeit voort dat de grieven van betrokkene slagen.

- 3.8 Het beroep is derhalve gegrond. Het College zal de bestreden tuchtbeslissing vernietigen en ziet aanleiding de zaak zelf af te doen. Gelet op het voorgaande zal het College de klacht ongegrond verklaren.

De hierna te vermelden beslissing berust op Titel II van de Wet RA en artikel 5 GBR-1994.

De beslissing

Het College:

- **verklaart het beroep van betrokkene gegrond;**
- **vernietigt de bestreden tuchtbeslissing;**
- **verklaart de klacht ongegrond.**

Aldus gewezen door mr. M.A. van der Ham, mr. M.A. Fierstra en mr. J.H. van Kreveld in tegenwoordigheid van mr. A. Venekamp, als griffier, en uitgesproken in het openbaar op 2 februari 2007.

Annotatie bij JT 2007-31

Bij oppervlakkige lezing lijkt het of het College van Beroep voor het bedrijfsleven (CBb) een kwestie heeft beslecht die vele accountants pleegt bezig te houden bij het berekenen van het verzekerd belang voor de bedrijfsschadeverzekering. Dit is de vraag of een verlies dat ook zonder optreden van schade zou zijn geleden, in aftrek moet worden gebracht op de schade, en dus ook op het verzekerd belang. Het oordeel van het CBb is echter iets minder stellig: het acht dit standpunt verdedigbaar. Het lijkt mij in casu ook begrijpelijk, want zonder die aftrek zou klager een vergoeding hebben gehad voor de aanloopverliezen die hij ook zonder de schadeveroorzakende incidenten zou hebben geleden.

Betrokkene was bedrijfsschade-expert, in dienst van een schade-expertisebureau. De tuchtrechter oordeelt dan ook terecht dat hij niet optrad als accountant. Maar merkwaardigerwijze oordeelt het CBb wel dat hij bij de interpretatie van de verzekeringspolis buiten zijn deskundigheid is getreden. Een bedrijfsschade-expert behoort toch deskundig te zijn op het gebied van de interpretatie van polisvoorwaarden.

Het CBb oordeelt tot tweemaal toe dat er slechts in uitzonderlijke gevallen plaats is voor tuchtrechtelijk ingrijpen indien een RA die niet optreedt als accountant tot deskundige is benoemd in een civiele procedure. De inhoud van zijn rapport dient noch direct noch indirect ter discussie te worden gesteld in een tuchtprocedure, maar in de desbetreffende civiele procedure. Dit oordeel ligt in lijn met de uitspraken in JT 2004-39 en 2005-29.

Hans Blokdijk